

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/241/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5313212209
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5313212209.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ S. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. F., F., 2/ E. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX, XXXX K., Rakúska republika, 3/ K. D., nar. XX.XX.XXXX., bytom Q. XXXX/XX, U., o zaplatenie 7.153,56 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 7C/207/2013-150 zo dňa 17.04.2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 7C/207/2013-186 zo dňa 15.02.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol, ako aj vo výroku o trovách konania p o t v r d z u j e .

Vo zvyšnej časti zostáva rozhodnutie súdu prvej inštancie nedotknuté.

Žalovaným 1/, 2/ a 3/ n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“) konanie v časti o zaplatenie sumy 2.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 200,- eur od 04.04.2017 do 19.05.2017, zo sumy 200,- eur od 20.05.2017 do 02.08.2017, zo sumy 200,- eur od 03.08.2017 do 26.10.2017, zo sumy 200,- eur od 27.10.2017 do 02.11.2017, zo sumy 200,- eur od 03.11.2017 do 04.12.2017, zo sumy 200,- eur od 05.12.2017 do 02.01.2018, zo sumy 200,- eur od 03.01.2018 do 02.02.2018, zo sumy 200,- eur od 03.02.2018 do 02.03.2018, zo sumy 200,- eur od 03.03.2018 do 03.04.2018, zastavil (výrok I). Vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). Žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov konania nepriznal (výrok III.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi I. I., a. s. a žalovanými 1/ a 2/ vznikol záväzkový vzťah na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 0312736586 zo dňa 23.03.2006, obsahom ktorého bol záväzok I. I., a. s. poskytnúť žalovaným úver vo výške 8.298,48 eur a záväzok žalovaných tento úver vrátiť v splátkach a zaplatiť úroky a dohodnuté poplatky. V rovnaký deň uzatvorila I. I., a. s. so žalovanou 3/ ako ručiteľom dohodu o ručení, ktorou bol zabezpečený záväzok žalovaných 1/ a 2/ zo zmluvy o splátkovom úvere. Súd prvej inštancie predmetné zmluvy po právnej stránke posúdil ako spotrebiteľské v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, majúci podobu formulárových zmlúv s vopred určenými podmienkami a nemožnosťou ich zmeny. Žalobca tvrdil, že listom zo dňa 28.01.2009 I. I., a. s. oznámila žalovanému 1/, že splácanie pohľadávky je v omeškaní ku dňu 31.12.2008 vo výške 482,- eur s príslušenstvom a zároveň ho vyzvala, aby dlžnú sumu uhradil najneskôr do 10-tich dní od doručenia tejto výzvy s tým, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy vo vyššie stanovenej lehote I. I., a. s. pristúpi k zverejneniu vymáhania

predmetnej pohľadávky do mandátnej správy tretej osoby. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že dňa 28.06.2012 bola medzi I. I., a. s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok č. 0900/2012/CE, ktorou banka postúpila žalobcovi okrem iných aj pohľadávku voči žalovaným, čo vyplýva z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok. Listom zo dňa 18.07.2012 oznámila I. I., a. s. žalovanému 1/, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 28.06.2012 postúpila pohľadávku banky vo výške 10.895,85 eur s príslušenstvom žalobcovi. Listom zo dňa 18.07.2012 oznámil žalobca žalovanému 1/, že ako nový veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 18.07.2012 a zároveň ho žiadal o okamžité uhradenie dlžnej čiastky v celkovej výške 11.096,50 eur najneskôr do 28.07.2012. V priebehu konania žalobca zobral svoju žalobu v časti o zaplatenie sumy 2.000,- eur spolu s príslušenstvom späť, na základe čoho súd prvej inštancie konanie v predmetnej časti v súlade s dispozičným úkonom žalobcu zastavil (výrok I.). Keďže k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo ešte predtým, než sa začalo pojednávanie, súhlas žalovaných s úkonom žalobcu nebol potrebný. Pokiaľ sa týka zvyšku žaloby, okresný súd v prvom rade skúmal, či žalobca preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa I. I., a. s. V tejto súvislosti sa zaoberal najmä tým, či bolo naplnené zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“), ktoré je ustanovením špeciálnym vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia upravenej v § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. V zmysle zásady prednosti špeciálneho predpisu pred predpisom všeobecným je toto ustanovenie prednostne aplikovateľné na právny vzťah týkajúci sa bankovej pohľadávky. Jeho účelom je upraviť špeciálny režim pri postupovaní pohľadávky banky, ktorá má v zmysle citovaného zákona postavenie subjektu sui generis vzhľadom na jej špecifické oprávnenia a povinnosti vyplývajúce zo Zákona o bankách. Z predmetného ustanovenia nepochybne vyplýva, že spôsobilou postúpenia je iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. V danom prípade žalobca v konaní predložil len výzvu zo dňa 28.01.2009 adresovanú žalovanému 1/. Nepredložil výzvy adresované žalovanými 2/ a 3/ a ani nepreukázal, že by boli žalovaným doručené. Žalobca taktiež nepreukázal, že by celá postupovaná pohľadávka bola v čase postúpenia splatná. Žalobca nepredložil dôkaz, že banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru, a že by o tejto skutočnosti informovala žalovaných. Predložil súdu len oznámenie adresované žalovanému 1/ (oznámenie adresované žalovaným 2/ a 3/ nepredložil) o tom, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Z uvedeného vyplýva, že I. I., a. s. postúpila pohľadávku na žalobcu ešte predtým, ako po mimoriadnej splatnosti sa stal dlh splatný, t. j. pred dňom 18.07.2012. Možno preto konštatovať, že nebol splnený zákonný predpoklad pre platné postúpenie pohľadávky banky. Celá postúpená pohľadávka nebola v čase jej postúpenia pohľadávkou spôsobilou na postúpenie. Ak pohľadávka nie je postupiteľná, potom jej postúpenie je svojím obsahom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Ak nie sú splnené zákonom ustanovené predpoklady (§ 92 ods. 8 Zákona o bankách), nie je pohľadávka banky postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne prípustné) a jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok voči dlžníkovi. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu je pritom súd povinný prihliadať ex offico. Záverom okresný súd konštatoval, že v prejednávanej veci nebol splnený zákonný predpoklad pre platné postúpenie pohľadávky banky, a preto postúpenie pohľadávky banky voči žalovanému je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca nemôže byť v spore aktívne vecne legitimovaný, a preto súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú vo zvyšku zamietol. Na vstup občianskeho združenia žalovaného na ochranu práv spotrebiteľov do konania okresný súd neprihliadol, keďže mu nebolo predložené žiadne plnomocenstvo ani súhlas žalovaných ako spotrebiteľov na vstup do konania. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď plne úspešným žalovaným 1/ - 3/ náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich neuplatnili ani nepreukázali, že by im trovy v tomto konaní vznikli.

2. Proti uvedenému rozsudku, čo do výroku, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol, ako aj súvisiacemu výroku o trovách konania, žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) podal odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie vychádzal pri svojom rozhodovaní z nesprávneho právneho posúdenia veci. Konkrétne, súd prvej inštancie nesprávne vyložil a aplikoval ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Odvolateľ na základe § 89 ods. 1 citovaného zákona vyslovil presvedčenie, že zmluvné strany si v danom prípade mohli dohodou upraviť otázku postúpenia pohľadávky odchyľne od ustanovení zákona. Ustanovenie § 89 ods. 1 Zákona o bankách totiž pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne

od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchýlku nevyklučuje, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 zákona nevyklučuje úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchylné od predmetného zákona. Vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienujú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. S uvedeným záverom sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016, v rozhodnutí sp. zn. 9Co/140/2015 zo dňa 5. októbra 2016 a v rozhodnutí sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 5. októbra 2016. Na podporu uvedenej argumentácie odvolateľ tiež poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017 a tiež rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.01.2018, sp. zn. 24Co/147/2017. Za ďalšie, uviedol, že v konaní predložil výzvu zo dňa 28.01.2009, ktorá bola zaslaná dlžníkovi pred postúpením pohľadávky a ktorou bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlžnej sumy. Pokiaľ ide o preukázanie doručenia, je potrebné vychádzať z toho, že žalovaný v konaní nespochybnil doručenie výzvy, ani túto skutočnosť nijako nerozporoval. Dokonca doručenie výzvy sám potvrdil. Podľa ustanovenia § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné tvrdenia žalobcu, ktoré zo strany žalovaného neboli nijakým spôsobom spochybnené, považovať za nesporné. Za ďalšie, odvolateľ v súvislosti s námietkou nesprávneho právneho posúdenia spochybnil záver okresného súdu, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách je potrebné spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníkom pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bolo hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a neobmedzené možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. V tomto smere žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 2. mája 2017, sp. zn. 19Co/2/2016. V závere svojho odvolania ešte poukázal na skutočnosť, že oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazuje odoslanie tejto písomnosti žalovanému, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 210/01 zo dňa 11.06.2003, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/133/2013 zo dňa 27.06.2014, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. novembra 2016, sp. zn. 9Co/704/2015). V zmysle vyššie uvedeného žalobca odvolací súd žiadal, aby rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmenil a jeho žalobe o zaplatenie sumy 5.153,56 eur s príslušenstvom vyhovel, respektíve, aby rozsudok v napadnutej časti podľa § 389 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaní sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ako aj súvisiacom výroku o trovách konania potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

5. Odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. V predmetnom konaní nebolo sporné, že žalovaní 1/ a 2/ ako dlžníci, žalovaná 3/ ako ručiteľ a I. I., a. s. ako veriteľ uzatvorili dňa 23.03.2006 zmluvu o splátkovom úvere č. 0312736586, pričom ide zároveň o spotrebiteľský úver v zmysle § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy.

7. Spornou však je otázka aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v spore, ktorú odvodzuje od Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0900/2012/CE zo dňa 28.06.2012. Na základe tejto zmluvy žalobca nadobudol žalovanú pohľadávku s príslušenstvom vyplývajúcu zo zmluvy o splátkovom úvere od I. I., a. s.

8. Záver o nepreukázaní aktívnej vecnej legitimácie žalobcu vyvodil súd prvej inštancie z neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok Slovenskej sporiteľne, a. s. žalobcovi pre nedodržanie úpravy tvoriacej súčasť § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

9. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

10. Podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018 konštatoval, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržite viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky.

12. Banka teda môže postúpiť inému subjektu bez súhlasu klienta pohľadávku alebo jej časť zodpovedajúcu nesplácanému dlhu iba za podmienky, že najskôr klienta písomne vyzve na úhradu jeho peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní. Ak klient po tejto výzve dlhšie ako 90 dní neuhradí peňažný záväzok, môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. V prípade, ak by po uplynutí 90 dní klient svoj peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní, uhradil, takto banka postupovať nemôže, ak však po uplynutí 90 dní klient svoj omeškaný peňažný záväzok uhradí, ale ide o peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní dlhšie ako 1 rok, môže banka aj napriek tejto úhrade pohľadávku postúpiť.

Vo všetkých prípadoch však platí, že musí tomuto predchádzať písomná výzva na úhradu. Rovnaký záver prijal Krajský súd v Žiline vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. sp. zn. 7Co/270/2016 zo dňa 26.10.2016, sp. zn. 7Co/199/2016 zo dňa 29.06.2016, sp. zn. 11Co 189/2018 zo dňa 29.10.2018.

13. V danom prípade žalobca tvrdil, že banka vyzvala žalovaného 1/ listom zo dňa 28.01.2009 na úhradu omeškaných splátok úveru. Doručenie predmetnej výzvy však nepreukázal. Rovnako tak nepreukázal, že na úhradu omeškaných splátok úveru banka vyzvala (s následkom doručenia) aj žalovaných 2/ a 3/. Od datovania výzvy (v prípade žalovaného 1/) do dňa postúpenia pohľadávky, ku ktorému došlo 28.06.2012 síce uplynula zákonom predpokladaná doba 90 dní, avšak vzhľadom k absencii zákonom predvídaného postupu (u žalovaných 2/ a 3/) a pri nepreukázaní doručenia výzvy žalovanému 1/ súd prvej inštancie vec správne uzavrel, že nedošlo k naplneniu podmienok predpokladaných zákonom pre platné postúpenie pohľadávky banky voči žalovaným na nebankový subjekt - na žalobcu.

14. Na základe citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách možno postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, ak sú splnené podmienky v ňom vyžadované, a to aj bez súhlasu dlžníka. A contrario v prípade nesplnenia podmienok je možné pohľadávku postúpiť iba s výslovným súhlasom dlžníka. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že predpoklady na postúpenie pohľadávky stanovené v ustanovení § 92 ods. 8 Zákona o bankách naplnené ani v tomto smere naplnené neboli.

15. Žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že ustanovenie § 89 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v spojení s čl. 19.16 Všeobecných obchodných podmienok umožňovalo zmluvným stranám, aby si upravili práva a povinnosti odchyľne od Zákona o bankách, argumentujúc, že dnešná právna úprava takúto dohodu pripúšťa a ak ju terajšia právna úprava pripúšťa, tak ani pred 28.06.2012 nemohla byť

neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Právna úprava ustanovenia § 89 ods. 1 Zákona o bankách, na ktorú sa žalobca v podanom odvolaní odvoláva, nebola účinná v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Preto ani účastníci zmluvy o úvere nemali možnosť upraviť si postupovanie pohľadávok (súčasných i budúcich) odchyľne od vtedy účinného a platného Zákona o bankách (§ 92 ods. 8 Zákona o bankách).

16. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.), ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP) potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán konania a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

17. Vo výroku o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 2.000,- eur spolu s príslušenstvom zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý, keďže nebol napadnutý odvolaním.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1/ až 3/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, hoci boli v odvolacom konaní úspešnou stranou. Žalovaní zostali v odvolacom konaní pasívni a trovy odvolacieho konania im preukázateľne nevznikli, preto im odvolací súd nárok na ich náhradu voči neúspešnému žalobcovi nepriznal (obdobne vid' uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)